

239/371 - عَنْ أَنَسِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ غَزَا حَبْرَ، فَصَلَّيْنَا عِنْدَهَا صَلَاةَ الْعَدَاءِ بِغَلَسٍ، فَكَبَّ نَبِيُّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَكَبَّ أَبُو طَلْحَةَ، وَأَنَا رَدِيفُ أَبِي طَلْحَةَ، فَأَجْرَى نَبِيُّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي زُقَاقِ حَبْرَ، وَإِنَّ كُبَيْتِي لَتَمَسَّ فَخِذَ نَبِيُّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، ثُمَّ حَسَرَ الْإِلَازَارَ عَنْ فَخِذِهِ، حَتَّى إِنِّي أَنْظُرُ إِلَى بَيَاضِ فَخِذِ نَبِيِّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَلَمَّا دَخَلَ الْقُرْيَةَ قَالَ: «اللَّهُ أَكْبَرُ، حَرَبَتْ حَبْرَ، إِنَّا إِذَا تَرَلَنَا بِسَاحَةِ قَوْمٍ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ». قَاتَلَهَا ثَلَاثَةً، قَالَ: وَخَرَجَ الْقَوْمُ إِلَى أَعْمَالِهِمْ، فَقَالُوا: مُحَمَّدٌ وَالْحَمِيسُ – يَعْنِي: الْجَيْشَ – قَالَ: فَأَصْبَنَاهَا عَنْهُمْ، فَجَمَعَ السَّبَبِيَّ، فَجَاءَ دِحْيَةَ، فَقَالَ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ، أَعْطَنِي جَارِيَةً مِنَ السَّبَبِيِّ، قَالَ: «اذْهَبْ فَخُذْ جَارِيَةً». فَأَخْدَدَ صَفِيَّةَ بِنْتَ حُبَيْرَ، فَجَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ، أَعْطَيْتَ دِحْيَةَ صَفِيَّةَ بِنْتَ حُبَيْرَ، سَيِّدَةَ قُرْيَةَ وَالنَّضِيرِ؟ لَا تَصْلُحُ إِلَّا لَكَ، قَالَ: «اذْعُوهُ بِهَا». فَجَاءَ بِهَا، فَلَمَّا نَظَرَ إِلَيْهَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «حُذْ جَارِيَةً مِنَ السَّبَبِيِّ عِيْرُهَا». قَالَ: فَأَعْتَقَهَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَتَرَوَجَهَا، حَتَّى إِذَا كَانَ بِالطَّرِيقِ جَهَزَتْهَا لَهُ أُمُّ سُلَيْمَ، فَأَهْدَتْهَا لَهُ مِنَ اللَّيلِ، فَأَصْبَحَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَرُوسًا، فَقَالَ: «مَنْ كَانَ عِنْدَهُ شَيْءٌ فَلِيَجِئْ بِهِ». وَبَسَطَ نِطَعًا، فَجَعَلَ الرَّجُلُ يَجِيءُ بِالثَّمَرِ، وَجَعَلَ الرَّجُلُ يَجِيءُ بِالسَّمْنِ، قَالَ وَأَحْسِبْهُ قَدْ دَكَرَ السَّوِيقَ، قَالَ: فَخَاسُوا حَبْسَنَا، فَكَانَتْ وَلِيمَةَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

239.371 Анас розияллоҳу анҳудан ривоят қилади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Хайбарга ғазот қилдилар. Унинг яқинида ғира-ширада бомдод намозини ўқидик. Кейин Набијоллоҳ Аллоҳнинг Набийси соллаллоҳу алайҳи васаллам уловга миндилар. Абу Т-Алҳа ҳам уловга минди, мен эса Абу Т-А-лҳага мингашиб олдим. Набијоллоҳ

Аллоҳнинг Набийси соллаллоҳу алайҳи васаллам (увони) Хайбарнинг тор кўчасига ҳайдадилар. Тиззам Набиуллоҳ Аллоҳнинг Набийси соллаллоҳу алайҳи васалламнинг сонлариға тегиб тураг эди. Сўнг изорларини сонларидан юқори кўтардилар, ҳатто Набиуллоҳ Аллоҳнинг Набийси соллаллоҳу алайҳи васалламнинг сонлари оқлигини кўриб турадим. Қишлоққа кирганларида: «**Аллоҳу акбар! Хароб бўлсин Хайбар!** **Албатта, биз бирор қавмнинг ерига тушсак, огоҳлантирилганларнинг тонги нақадар ёмон бўлур!**» деб уч марта айтдилар. Одамлар ўз ишлари билан (кўрғондан) чиқишида, (бизни кўриб) «Мухаммад!» дейишиди».

Абдулазиз айтади: «Баъзи шерикларимизнинг айтишича, «ва бешлик!»* яъни «қўшин!» ҳам дейишган.

Шундай қилиб, биз у ерни куч билан қўлга киритдик. Кейин асиirlар жамланди. Дихя келиб: «Эй Набиуллоҳ Аллоҳнинг Набийси, асиirlардан менга бир чўри беринг», деди. У зот: **«Бориб, бир чўри олавер»**, дедилар. У София Сафийя бинт Хуяйни олди.

Шунда бир киши Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига келиб: «Эй Набиуллоҳ Аллоҳнинг Набийси, Дихяга Қурайза ва Назир қабиласининг саййидаси София Сафийя бинт Хуяйни берибсиз. У фақат сизга муносиб», деди. **«Уни чақиринглар, уни (олиб келсин)»**, дедилар. Уни (чўрини) олиб келди. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам унга назар солгач, (Дихяга) **«Асиirlардан бошқа чўри олақол»**, дедилар. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам уни озод қилдилар ва унга уйландилар».

Шунда Собит унга: «Эй Абу Ҳамза*, у зот унга нимани маҳр қилиб бердилар?» деди. У шундай деди: «Ўзини. Уни озод қилдилар ва унга уйландилар. У зот йўлдаликларида Умму Сулайм унинг сеп-сидирғаларини тайёрлаб, кечки пайт у зотнинг ҳузурларига киритди. Шундай қилиб, Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам куёв бўлиб тонг оттиридилар.

Кейин у зот: **«Кимда бирор нарса бўлса, олиб келсин!»** дедилар ва тери тўшама тўшадилар. Бирор хурмо, яна бирор ёғ олиб кела бошлади. - (Абдулазиз) «Менимча, толқонни ҳам айтди», дейди - Кейин аралаштириб, ҳайс* тайёрлашди. Мана шу Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг валиймалари* бўлди».

* «Бешлик» – араблар қўшинни шундай деб аташган. Чунки у вақтда қўшин беш қисмдан таркиб топган: олд қисм, орқа қисм, ўрта қисм, ўнг ва чап қанотлар.

* Абу Ҳамза – Анас розияллоҳу анхунинг куняси.

* Ҳайс – қуриган хурмо, ёғ ва толқон аралашмасидан тайёрланадиган таом.

* Валийма – никоҳ муносабати билан уюштирилган зиёфат, тўй.

Манба: hadis.islom.uz

